

Svájci pech, avagy az Alpok legkönnyebb négyezrese

A sikeres Mont Blanc mászást követő évben Svájcba, a Monte Rosa négyezreseire terveztünk gerinctúrát, 2002 nyara azonban nem csak a túrázók és nyaralók számára tartogatott kellemetlen meglepetéseket. Azóta bizonyára sokan elfelejtették, de ekkor öntötte el az elmúlt öt évszázad legnagyobb árvize Prágát, Drezdát, és egy sor történelmi várost. A csapadékból Svájc is bőven részesült. Az akklimatizációs kirándulások során rendre megáztunk, az első időjárás „ablakot” kihasználva azonban mégis úgy döntöttünk, nekivágunk. Hosszú távollétre számítva lebontottuk Täsch kempingjében álló sátrunkat, és leálltunk a parkolóba.

Tömött hátizsákokkal, négy napi étellel délben indultunk kisvonattal Zermattba, majd innen libegővel a Klein Matterhorn oldalába, ahol már 3700 méter felett jártunk. Délután három lett, mire benaptejezve, felhágóvasazva elindultunk a Breithorn 4160 méter magas csúcsára, ami a közeli felvonóállomás miatt Európa legkönnyebben megmászható négyezresének tartható. A késői indulás az Alpokban még ilyen „könnyű” túra során sem megszokott, de aznapra más dolgunk nem volt. A csúcstól nem messze a térkép egy bivakház és egy menedékház is jelzett, ami rövid sétával elérhetőnek tűnt. Lefelé a kitaposott nyomot követtük, de rájöttünk, azok végül nem lefelé vezettek. Ha már elkeveredtünk, megmásztuk a Roccia Nera 4075 méteres csúcsát, majd leereszkedtünk egy „útelágazáshoz”. Lázás bivakház keresésbe fogtunk, de azt mintha a föld nyelte volna el. Ekkor még GPS nélkül jártuk a hegyeket, a navigációs műszer megvásárlásához épp ez a túra adta az utolsó lökést.

A menedékház szintben jóval lejjebb és kicsit távolabb volt, de jobb híján elindultunk. A ház egy mély gleccservölgy túloldalán állt, így sajnos óriásit kellett kerülni. A délutáni napsütés kellemetlenül megolvasztotta a hó felső rétegét, szinte minden második lépésen térdig, néha combig, egyszer pedig mellig szakadtam a hóba. Időközben hatalmas köd telepedett az amúgy sem túlságosan barátságos jégmezőre. Sokat veszítettünk a szintből, lassan a házhoz kellett volna érnünk. Ház azonban sehol nem volt. Éles logikával rájöttünk: eltévedtünk. Kezdett esteledni, továbbmenni örültség lett volna, lassan elindultunk visszafelé. A köd mellé tehát sötétség is társult, egyre hidegebb lett, ráadásul felfelé kellett kaptatni. Egy szerencsénk mégis volt, a gleccser teteje kezdett visszafagyni, beszakadásaink tehát ritkultak. Lassan újra megkerültük a gleccservölgyet. Egy szusszanásra megálltunk, épp akkor, amikor a köd is szusszant egyet. A völgy túloldalán a menedékház ablakaiból lámpafény melegsége világított. Nem képzelődtünk, mert mindhárman láttuk, majd pár másodperc múlva újra mindent elnyelt a köd.

A nap legfontosabb pillanatához érkeztünk: dönteni kellett, merre tovább. Ha a ház felé indulunk, lefelé kell menni, zárt helyen tudunk aludni, talán még vacsorát is kapunk. Ha elindulunk a felvonó irányába, kaptathatunk tovább

felfelé és ki tudja, milyen bivakhelyet találunk. Egyben viszont biztosak voltunk. A felvonóhoz visszafogunk találni. Nem akartunk kétszer ugyanabba a csapdába esni, hogy azután már az újabb felmászásra se legyen energiánk. Elindultunk felfelé.

Éjjel negyed tizenkettőre értünk a libegőhöz, a házat természetesen zárva találtuk. Bivakolásra a szomszédos sípálya kötélfordítójának félig nyitott „háza” tűnt a legalkalmasabbnak, a simának látszó talajt azonban jég borította. Szereztünk pár deszkát, erre izolációs fóliát tettünk, majd miután nagy nehézségek árán levettük kővé fagyott bakancsainkat, bebújtunk a hálósákokba. Még főztünk valamit, azután mindenkit elnyomott az álom. Reggelre a bakancsaink nem olvadtak ki, az idő sem akart javulni, elindultunk tehát lefelé. Négynapos utunk félnaposra sikeredett, a Monte Rosa legmagasabb csúcsának megmászására pedig egy évet kellett várni.

Az időjárás csak arra volt alkalmas, hogy az Alpok legkönnyebb négyezresét megmásszuk. A Breithorn csúcsa a felvonótól 400 méter szintemelkedéssel elérhető, az alattomos hasadékok miatt azonban itt is kötelező a gleccserfelszerelés, tehát a hágóvas, a jégcsákány, a melles (vagy beülő), és a kötél. Aki még nem járt négyezresen és szeretné gyűjteményét ilyen csúccsal kiegészíteni, a Breithornnal próbálkozhat először, de ezt a hegyet se becsülje le. Zermatt temetőjében az egyik síron a következő felirat áll: „On Breithorn I chose to climb”.